

KOLUMNA

VADBA NA ŠTIRIH KOLESIH IN KAJ IMA ŽENSKOST PRI TEM

Piše :
ANGELIKA
MARKIČ

“Vodi me misel, da se je v življenju treba boriti in slediti svojim sanjam. Pogostokrat pa je za srečo dovolj tudi samo vonj po jajcu, ki se kuha v vreli vodi, topel objem ljubljene osebe, glasba iz vsega sveta ali mehka odeja na nedeljsko jutro. Tako malo, da začutiš, kako je ta svet lahko tudi lep.”

Včasih pride trenutek, ko se dekle vpraša, kaj bi rado počelo. Rutina na fakulteti te ubija: zjutraj vstaneš, greš na faks, vmes na kakšno kosilo in ura je šest in prideš domov s kupom podatkov v glavi, ki ti bodo služili na tvoji poklicni poti. In tudi pridno dekle (da, upam si trditi, da to sem) se tega naveliča in hoče ven iz tega okvirja.

Dolgo sem se spraševala, kaj bi rada počela. Pisala maile, zaman čakala na odgovore, dobivala negativne odgovore, upala, brskala po internetu... in iz vsega tega se ni razvilo nič. Nekega dne sem na YouTubeu čisto slučajno naletela na v zadnjih letih zelo priljubljeno telesno vadbo na invalidskem vozičku. Čisto me je prevzelo: to je to, sem si rekla. To je nekaj zame. Latino ritmi so mi že od otroštva všeč.

In tako sem premagala te neumne meje, ki mi jih je družba vtisnila v glavo, te neumne meje, ki sem si jih tudi sama vtepal v glavo, in pogooglala, če pri nas to obstaja. Kaj kmalu sem spoznala, da je to za Slovenijo znanstvena fantastika in da bo glede tega treba nekaj ukreniti. Zato sem vse ženske, ki se ukvarjajo ali s fitnessom ali plesom, spraševala, če bi jih mikalo postati vaditeljica za invalide. Pa se tudi iz tega ni nič razvilo.

Skoraj sem že obupala. Ampak vseeno mi ni dalo miru. In tako sem izvedela, da na Češkem živi vaditeljica ki ima paraplegijo. Pisala sem ji, pa je rekla, da je šla kar na »običajni« tečaj za vaditelje in mi svetovala, naj obiščem spletno stran, kjer bom izvedela več o prihajajočih tečajih v moji bližini. Imela sem veliko srečo, saj se je v tistem obdobju začel tečaj v Mariboru. Pisala sem voditeljici tečaja, ki naj bi prišla iz Slovaške, in ji obrazložila svojo »situacijo«, če temu lahko tako rečem. Da ne dolgozevim: njen odgovor je bil kakor obliž na rano. »V ZDA imajo vadbo, ki je prilagojena invalidom, v Evropi pa tega (še) ni. Prepričana pa sem, da boš veliko odnesla tudi od »običajnega« tečaja in da se bova skupaj domislili prilagoditev gibov,« je napisala.

Tako sem se prijavila in čez slab mesec sem bila na poti v Maribor. Tečaj sem uspešno opravila. In čeprav vem, da me čaka še veliko dela, me tega ni strah. Ker bi z vsemi ostalimi dekleti (pa tudi s kakšnim fantom) na vozičkih rada delila te občutke, ki sem jih doživela na tečaju.

Menim, da smo invalidne ženske še bolj dovzetne za lepote ideale, ki nam jih vsiljujejo oglaševalci in modna industrija. Zaradi naših zvestih spremljevalcev na štirih kolesih se morda ne počutimo dovolj ženstvene in privlačne. Motimo se. Ženska je ženska, brez ali z vozičkom. Ženske smo lepe in privlačne, ne glede

na to ali za gibanje uporabljamo lastne noge ali si pomagamo s pripomočkom. Kajti voziček je (tako kot so to očala ali kontaktne leče, ki v družbi niso lepotni tabu) zgolj in samo pripomoček. Pa kaj potem, če imaš kakšen kilogram odveč, če se ti je na sredini čela naredil mozolj ali če tvoje telo ne deluje tako kot ostala telesa. Včasih si tečna in zoprna, ker imaš menstruacijo ali slab dan. A še vedno si ženska, ki je lepa, privlačna in vredna pogledov tistega človeka (ne gleda na spol), ki te privlači. Predvsem pa si pogumna in neustrašna.

Prepričana sem, da je to zavedanje, ki ga v sebi nosi vsaka ženska, pa naj bo na vozičku ali hodeča, slepa ali videča, gluha ali slišča, temnopolta, belopolta, rumenopolta itd. Na žalost smo nesmiselnim pravilom o »lepoti« dovolile, da nas potlačijo.

Res je, da sem si vse te modrosti poskušala vcepiti v glavo, preden sem sploh šla na tečaj. A vanje sem začela verjeti šele, ko je bilo tečaja konec, ko sem bila prepotena, nenaličena, z neurejenimi lasmi, s kakšnim odvečnim kilogramom in na invalidskem vozičku. Ko sem bila čisto nasprotje tega, kar bi po lepotnih idealih morala biti.

In te občutke si želim deliti z ostalimi dekleti, ki so kljub štirim kolesom lepote, a so na to pozabile.

Angelika

Vir slike in članka: Revija Replika